

РЕШЕНИЕ

№ 7582

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1932** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество. /КПКОНПИ/ срещу Решение № 20 от 03.01.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение, 114-ти състав, постановено по НАХД № 13597/2023г., с което е ОТМЕНЕНО наказателно постановление /НП/ № НП-83/05.09.2023г. , издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с което е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ на И. З. И. /в качеството на общински съветник на [община]/ , а посоченото лице е предупредено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност

на обжалваното решение. Твърди се, че е налице касационно основание за отмяна на оспореното решение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. ал. 2 НПК. Визира се, че извършеното административно нарушение е от категорията на формалните, поради което признаците на състава му не включват настъпването на вредоносен резултат. Изтъква се, че в ЗПКОНПИ липсва разпоредба, която да предвижда, че подаването на декларация след законоустановения срок следва да се квалифицира като маловажен случай. Оспорва се преценката на СРС, че в случая са налице смекчаващи отговорността обстоятелства и нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени решението на СРС, като процесното НП бъде потвърдено изцяло.

В съдебно заседание касаторът Председателят на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, редовно призован, чрез процесуален представител юрк. К., поддържа касационната жалба и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – И. З. И. редовно призован, не се представлява, не изразява становище по същество на спора.

Представителят на СГП изразява становището за неправилност на решението на СРС.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл. 217 и чл. 218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

В производството пред СРС е установено, че И. И. заемал длъжност общински съветник в Монтана и е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ. Установено е още, че И. не е подал декларация за имущество и интереси за предходната година в законоустановения срок, а именно до 15.05.2023 г. – крайният срок за подаване на ежегодна декларация. За нарушението е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ПР-201/06.07.2023 г., въз основа на който е издадено оспореното НП № 83/05.09.2023 г.

При посочените фактически обстоятелства, СРС е обосновал правен извод за наличието на нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. Приел е от правна страна, че в хода на административното производство при установяване на нарушението не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на НП на това основание, както и че са налице всички обективни и субективни

елементи от състава на административното нарушение съобразно в чл. 6 от ЗАНН. В мотивите на оспореното съдебно решение е изложено, че НП подлежи на отмяна на самостоятелно основание, тъй като в случая е налице хипотезата за приложение на чл. 28 ЗАНН. Съдът е извел извод, че макар декларацията да е подадена със закъснение 15 дни, при липсата на данни за други нарушения на ЗПКОНПИ, налагането на административно наказание "глоба", макар и в най-ниския предвиден размер от 1000 лева, е прекомерно тежко и не би отговорило на целите, заложи в чл. 12 от ЗАНН.

КАСАЦИОННАТА ИНСТАНЦИЯ не споделя тези изводи на СРС обусловили отмяната на наказателното постановление.

Възприема се, че от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ. Наложено административно наказание "глоба" на И. е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 38, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, като на основание чл. 173, ал. 1, от с. з. му е наложена "глоба" в размер на 1000, 00 (хиляда) лева. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, декларация за имущество и интереси се подава ежегодно до 15 май - за предходната календарна година. Като не е подал декларацията в срок до 15.05.2023 г. включително И. е осъществил състава на нарушението, за което му е съставено наказателното постановление. Санкционната разпоредба на чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ предвижда, че на лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се налага глоба в размер от 1000 до 3000 лв. Както бе посочено, жалбоподателят е бил именно лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 от ЗПКОНПИ, поради което административно-наказващият орган му е наложил глоба в минимален размер от 1000 лева. Посоченото в НП нарушение е безспорно извършено. При реализирането на отговорността на лицето, точно и ясно е описана нарушената и санкционната норма. Правилно и точно е индивидуализиран нарушителят.

Настоящата инстанция не споделя становището в оспореното решение за приложение на чл. 28 от ЗАНН, мотивирано с факта, че закъснението за разкриване на информация пред КПКОНПИ е от 15 дни и това че в липсват данни за влязло в сила предходно НП. Това действително е така, но е установено, че е издадено НП№ НП-20/24.08.2022г. за същото нарушение, което е предмет на съдебно разглеждане, което обстоятелство макар, че не води до по-тежка квалификация на нарушението, не следва да се игнорира при разглеждане на въпроса за обществената опасност на нарушението, нарушителя, респ. за малозначителност на извършеното. Нарушението е формално – на просто извършване, поради което не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива не по-ниска обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с мерките за

противодействие на корупцията.

Санкционираното лице не е изпълнило задължението си за подаване на декларация за имущество и интереси по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ и конкретно няма основание да се приеме, че е налице маловажност. С оглед изложеното се приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, противно на мотивите на СРС.

Следва да се допълни, че в конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на регулираните обществени отношения съобразно легалните цели по чл. 2 от ЗПКОНПИ, а именно: осигуряването ефективно противодействие на корупцията; създаването на гаранции, че лицата, заемащи висши публични длъжности, изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на Конституцията и законите, както и предотвратяването на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него.

За пълнота на мотивите следва да бъде отбелязано, че по отношение на прилагането на чл. 28 ЗАНН при нарушения на чл. 38 ЗПКОНПИ са постановени решения на АССГ, където доводите за маловажност за подобни закъснения не са възприети – така в Решение № 7603/16.12.2021 по дело № 10013/2021 г. на настоящия касационен състав; Решение № 3121 от 19.06.2020 г. по дело № 2194/2020 г.; Решение № 4574 от 05.07.2022 г. по дело № 3775/2022 г. и др.

По съществуването на спора, доколкото и от СРС са направени констатации за доказаност на деянието, касационната инстанция съобразява, че нарушението е санкционирано с НП с минимално наказание по чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ в размер на 1000 лв., което наказание е справедливо и законосъобразно.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и вместо него да бъде постановено ново съдебно решение, с което да се потвърди наказателното постановление.

Относно разноските: В хода на разглеждане на делото пред СРС от страна на касатора е отправено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в проведеното по делото открито съдебно заседание на 29.11.2023 г., и пред настоящата инстанция на 17.05.2024 г. в проведеното съдебно заседание, поради което настоящата съдебна инстанция дължи произнасяне по искането на присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуалното представителство, осъществено във въззивното производство и по настоящето касационно производство. При този изход на спора и предвид разпоредбата на чл. 63д, ал. 4, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 160 лева за производството водено пред СРС и пред настоящата инстанция.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК и чл. 222, ал. 1 АПК във връзка с

чл. 63, ал. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20 от 03.01.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение, 114-ти състав, постановено по НАХД № 13597/2023г., с което е ОТМЕНЕНО наказателно постановление /НП/ № НП-83/05.09.2023 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, а нарушителят е предупреден И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление НП № НП-83/05.09.2023 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

ОСЪЖДА И. З. И. ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], ж.к. П. №8 ДА ЗАПЛАТИ НА КОМИСИЯТА ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО сумата от 160 лв. /сто и шейсет лева/, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение пред СРС и АССГ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.